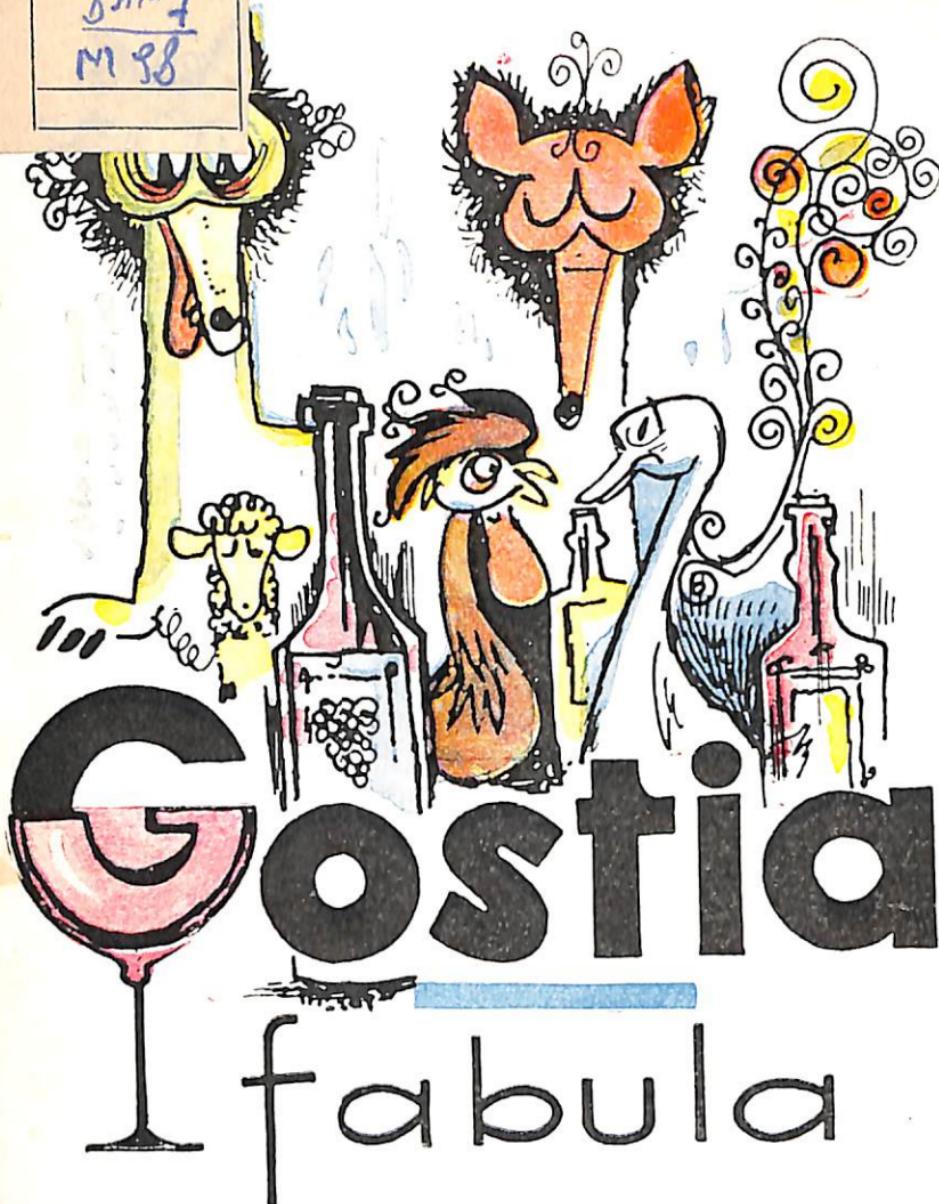

BIBLIOTEKA
SHTETIT

83H-7
M 98

NIKOLLA MULLISI

83H-2

MI P8

NIKOLLA MULLISI

GOSTIA

— fabula —

20499

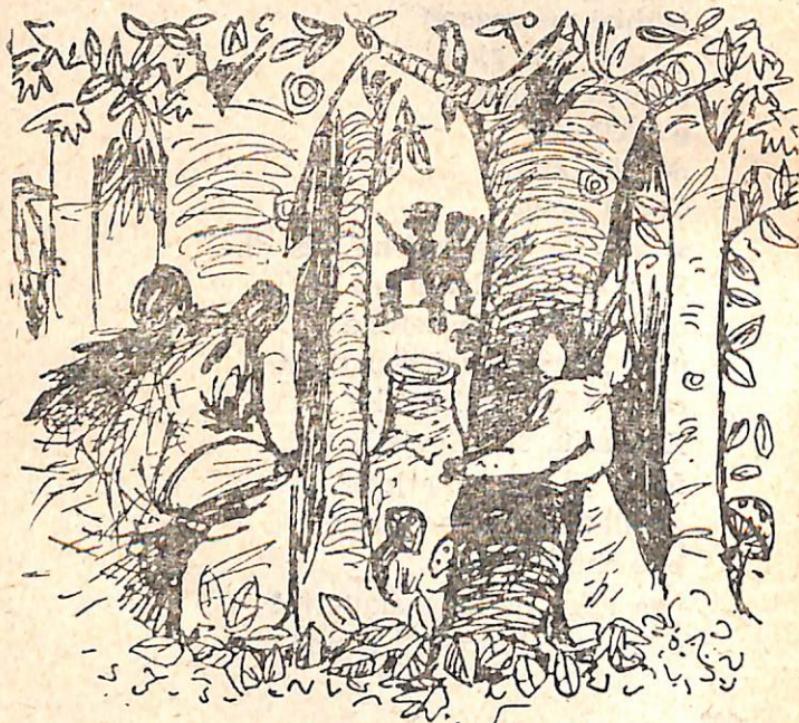

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHERI»

KUSH ËSHTË FAJTORI?

Njëherë gjahtarët,
bashkë me zagarët,
të etur për gjah,
shkuan në pyll;
e rrighthuan
në çdo krah
dhe u betuan
se s'do të linim kafshë mbi dhe.
Egërsirat, të alarmuara
nga kjo gjendje befasie,
u mblodhën për të diskutuar
rreth kësaj fatkeqësie.
Xha ariu, si m'i vjetër,
foli i pari: — Patjetër
gjahtarët janë zemëruar,
bile dhe revoltuar
nga ujku, që me makutérinë
e tij, ua shfarosi bagëtinë...

— S'e besoj, — tha ujku
që pér të gjitha këto unë të jem fajtor
sepse, fundi i fundit,
s'jam vetëm unë që i bëj dëm katundit;
mendoj se tërë kleçka
qëndron te feçka
e derrit, që u bie më qafë
arave të mbjella me misër e patate.
Atë çast derri kërriti rëndë-rëndë
— S'duhet të na hidhet faji ne derrave

që ushqehemi vetëm me rrënë e lëndë.
— Kush pra ka faj? — pyeti ariu i tërbuar. —
Me sa ma pret kjo rradake, —
tha derri, — ata janë egërsuar
me dhëpërën dinake,
që ua fshiu krejt shpendët shtëpiake.
— Kjo që thoni, or vëlla,
është të flasësh badiava,
sepse ata s'e kanë hallë
tek ndonjë pulë që u ha
më të rrallë.
— Po pse pra na kanë rrëthuar? —
bërtiti arriu i zëmëruar.
— Kjo është shumë e qartë, zotëri.
Ata duan të zënë bilbilin.
— E përse? — u hodh ariu.
— Përseja kuptohet vetiu,
e duan t'u këndoje
në ndonjë gosti
kur ata hanë, pinë e ngrenë dolli...

UJKU DHE QENGJI

Një qengj etjen ishte duke shuar
në një burim ujëkuluar.

Një ujk i agjëruar që sillej në ato anë
me barkun zgrop i qaset pranë.

— Si ta turbulosh ujin, që kur u bëre trim? —
i thotë bisha me tërbim.

— Për trimërinë tënde të kam për të dënuar.

— O mbret, — përgjigjet qengji, — Lartmadhëria
juaj

gjakun mos ta turbullojë,
por më mirë le të shikojë
se pi ujë në vendin tim,
në burim,

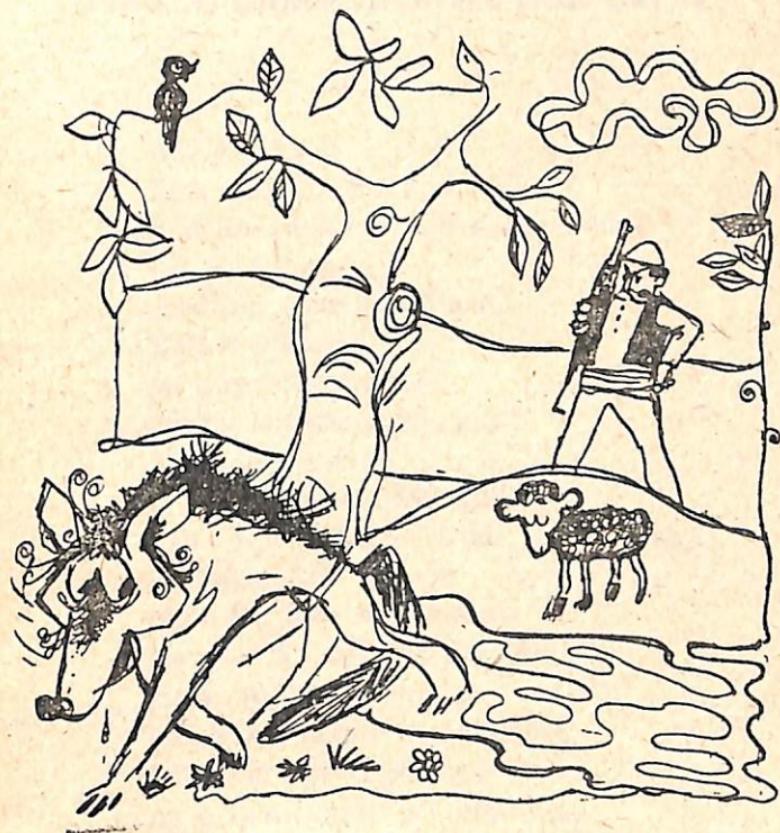
njëzet çapa më poshtë se Ju,
kështu që s'e kuptoj
si ujët mund ta turbulloj.

— E turbullon, — i thotë bisha e pamëshirme;
dhe vitin e kaluar ti më ke sharë një herë.

— Po sì tē paskam sharë, kur ende s'kisha lerë?
përgjigjet qengji, — unë edhe po pi sisë...

— Në mos ti, vëllai. — Po s'kam asnë.

— Atëhere ndonjë nga tē shtëpisë,
tha ujku dhe, kur me bisht tē syrit pa

çobanin që ish qasur fare pranë
me pushkë në duar, i tmerruar, tha:
— Mos ki frikë, mor budalla,
unë quesha me ty, bëra shaka —
dhe iku dalëngadalë
me bisht ndër shalë.

GJYSHJA, DALLËNDYSHJA DHE USTAI

Një gjyshe,
kish dalë në ballkon
dhe po shikonte një dallëndyshë
tek ndërtonë
çerdhen e saj familjare.
Nën të një usta,
pa u merakosur fare,
diç meremetonte me suva.
Atëhere gjyshja,
si i pa mirë këta dy ustallarë,
i tha muratorit: — Çudi, dallëndyshja
pa çekiç e pa sqepar
ndërton tërë atë shtëpi
me goxha rregull e pastërti,
kurse ju, o të gjorë,
qofshi suvaxhinj o muratorë,
edhe për një copë tullë
na e bëni shtëpinë rrëmullë.

— Mirë bëni, gjyshe, që kritikoni,
por mos harroni
(dhe këtë s'e them për shfajësim)
se ajo shkon vit për vit jashtë
për specializim.

